

зи товаръ, само ако го разпредѣлимъ помежду си, всѣки отъ насъ да вземе по една частъ. Обаче, самъ никой не се заема да го пренесе. Единъ отъ тѣхъ казва: Азъ мога да нося 50 кгр. Вториятъ казва: Азъ мога да нося 70 кгр. Третиятъ: Мога да нося сто кгр. Четвъртиятъ: Мога да нося 150 кгр. Всички спиратъ до 150 кгр. Прави сж хората, всѣки може да носи толкова, колкото е носилъ. Все ще се намѣри човѣкъ, който може да носи 200 кгр., но това е рѣдко. Всѣки казва: Не съмъ носилъ толкова голѣмъ товаръ. Тѣй щото, когато задаватъ мъчни въпроси на нѣкого, той казва: По тѣзи въпроси още не съмъ мислилъ.

Запитали едно петгодишно дете: Ще се женишъ ли? Детето вдигнало рамене и нищо не отговорило. Вдигането на рамене означава, че това дете никога не е мислило по този въпросъ. — Защо не е мислило? — Защото не е за него още. Колкото и да мисли по въпроса за женитбата, детето не може да го разбере.

Какво нѣщо е женитбата? Днесъ всички хора се женятъ, но какво въ сжщностъ е женитбата, и тѣ не знаятъ. Не е лесно да се отговори на въпроса, какво нѣщо е женитбата. То е все едно, да питате, защо човѣкъ яде. Всѣки ще каже, че яде, защото е гладенъ. — Защо си гладенъ? — Така е наредила природата. — Защо е наредено така? — Въпросътъ за яденето е неизчерпаемъ. Ако отгово-